

Uden Afstemning valgtes paa Formandens Forslag *Trier*.

Man gik endelig til *Valg af 4 Sekretærer*.

Uden Afstemning valgtes paa Formandens Forslag *Bønløkke, Christiansen, Kvist og Lohmann*.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 33 ff.)

Sagen sættes til Forhandling.

J. C. Christensen: Jeg har en Gang set i en Bog en Fortale paa kun en eneste Linie, og denne Fortale lød saaledes: „Paa denne Bog har jeg arbejdet i 15 Aar“. Skønt denne Fortale er ganske kort, synes det mig dog at være en af de indholdsrigeste Fortaler, jeg har set. Naar vi nu staa over for 1ste Behandling af denne Sag, kunde der for Lovgivningsmagtens Vedkommende til denne sættes en lignende Fortale. Thi den har nu været til Behandling her paa Rigsdagen i adskillige Aar, og det er endnu flere Aar siden, at den først blev taget op til Drøftelse her i Landet. Det er ikke mindre end 22 Aar siden, nemlig den 20de September 1875, at der blev nedsat en Arbejderkommission. I denne var Spørgsmaalet om en Udvidelse af Arbejdsgivernes Ansvar paa Bane, og den tilraadede, at man til Gavn for Arbejderne i visse farlige Virksomheder skulde udvide dette Ansvar. Der gik nu en Række Aar, inden der atter blev nedsat en Kommission, nemlig i 1885, og denne Kommission tog ogsaa dette Spørgsmaal op til Overvejelse. I Mellemtiden var der i andre Lande, navnlig i Tyskland, sket adskiligt, som nødvendig maatte henlede Folks Opmærksomhed paa Sagen. I Tyskland havde man faaet en hel Række Love om dette Emne, men havde egentlig sammenblandet Ansvarligheds- og Understøttelseslovgivningen. Det var, hvad man i Tyskland kaldte den sociale Reform. Og den kom egentlig til at virke paa den Maade, at Arbejdsgiverne ikke havde saa megen

Grund som hidtil til at indrette deres Virksomheder, Værksteder og Fabrikker saaledes, at Ulykkestilfælde kunde undgaas. Ogsaa Arbejderne fik derved mindre Grund til at undgaa Ulykkestilfælde. Man tvang nemlig Arbejdsgiverne ind i Kredse, der gensidig skulde forsikre hinanden mod saadanne Ulykkestilfælde, og tvang baade onde og gode sammen i disse Kredse, idet man tvang de Arbejdsgivere, der havde indrettet deres Virksomheder paa bedste Maade med alle de Forsikringer mod Ulykkestilfælde, der kunde tænkes, sammen med de Arbejdsgivere, der i høj Grad slødede med Værkstedernes og Arbejdsmidlernes Indretning. Denne Lovgivning i Tyskland blev egentlig Grundlaget for det første Forsøg her i Landet, thi det Lovforslag, der blev forelagt her paa Rigsdagen i 1888, var nærmest bygget efter det tyske Lovforslag. Det blev da behandlet af Landstinget i Samlingen 1888—89 og igen i 1889—90, og i Samlingen 1890 i Foraaret kom Lovforslaget ned til dette Ting. Det blev dog ikke behandlet i Folketinget, som det først kom til i Marts; men Aaret efter blev det taget op til Behandling her. Jeg skal ikke dvæle videre ved denne Behandling og heller ikke ved dette Lovforslags Indhold, da vi jo flere Gange have haft Lejlighed til at diskutere derom i dette Ting, og kun hvis der bliver givet fornyet Anledning til at komme ind derpaa, skal jeg nærmere omtale det. Det Forslag, som blev behandlet her i Samlingen 1890—91 og atter 1891—92, havde dog foruden mange andre Skavanker den store Skavank, at man ikke der havde arbejdet hen til at indskrænke Ulykkestilfældenes Antal, men at Forslaget meget snarere vilde virke til, at Ulykkestilfældenes Antal forøgedes, idet hverken Arbejdere eller Arbejdsgivere havde nogen Opfordring til at iagttage fornøden Forsigtighed, hvis et saadant Lovforslag var blevet ført igennem. Saa laa Sagen stille hen, indtil den i 1895—96 blev optagen paa ny og der atter blev arbejdet derpaa i dette Ting, baade i Salen og i Udvalg. I Samlingen i Fjor blev Sagen saa atter tagen op, og først da vedtog Folketinget et Lovforslag, som blev sendt op til det andet Ting. Under alle disse Forhandlinger er det mere og mere blevet klart for alle Parter, at det ikke gaar an at sammenblende Ansvarlighedslovgivningen med Understøttelseslovgivningen; thi saa snart man gør det, kommer man ind paa saa mange Forhold, som man ikke kan se Ende paa, at man ikke kan faa Op-gaven løst, og Arbejdets Fuldendelse bliver